

Okręgowy Sąd Lekarski w Gdańsku
80-204 Gdańsk
ul. Śniadeckich 33

OSL-1/Wu/2022

ORZECZENIE

z dnia 2022r.

Okręgowy Sąd Lekarski w Gdańsku w składzie:

Przewodniczący:

Członkowie:
.....

Protokolant:

w obecności Zastępcy Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej w Gdańsku

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2022r.
sprawy

..... Nr PWZ:

obwinionego o to, że w dniu 2014 , będąc lekarzem dyżurnym Oddziału nie dochował należytej staranności w opiece nad pacjentem poprzez zaniechanie wykonania badania rozmazu krwi, badania ultrasonograficznego jamy brzusznej i przeprowadzenia bilansu płynów co przyczyniło się do opóźnienia rozpoznania powikłania leczenia operacyjnego oraz wdrożenia odpowiedniego postępowania;

co stanowi przewinienie zawodowe (w rozumieniu art. 53 i art. 8 pkt. 1 i 2 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich) na skutek naruszenia art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty oraz art. 8 Kodeksu Etyki Lekarskiej.

..... Nr PWZ:

obwinionego o to, że w dniach 2014r. , będąc lekarzem prowadzącym pacjenta na Oddziale nie dochował należytej staranności w opiece nad pacjentem poprzez zaniechanie wykonania badania OB, rozmazu krwi, badania ultrasonograficznego jamy brzusznej, codziennego bilansu płynów, a w dniach2014r. badania oznaczenia poziomu CRP co przyczyniło się do opóźnienia rozpoznania powikłania leczenia operacyjnego oraz wdrożenia odpowiedniego leczenia;

co stanowi przewinienie zawodowe (w rozumieniu art. 53 i art. 8 pkt. 1 i 2 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich) na skutek naruszenia art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty oraz art. 8 Kodeksu Etyki Lekarskiej.

..... Nr PWZ:

obwinionego o to, że w dniach 2014r. , będąc koordynatorem Oddziału nie zapewnił odpowiedniego nadzoru nad procesem leczenia pacjenta oraz nie dochował należytej staranności w opiece nad pacjentem poprzez zaniechanie wykonania badania oznaczenia poziomu OB, rozmazu krwi, badania ultrasonograficznego jamy brzusznej i codziennego bilansu płynów, a ponadto w dniu 2014r. poziomu CRP co przyczyniło się do opóźnienia rozpoznania powikłania leczenia operacyjnego oraz wdrożenia odpowiedniego leczenia;

co stanowi przewinienie zawodowe (w rozumieniu art. 53 i art. 8 pkt. 1 i 2 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich) na skutek naruszenia art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty oraz art. 8, art. 53 ust. 3 Kodeksu Etyki Lekarskiej.

na mocy art. 53 i 78 oraz art. 82 ust. 2 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 roku o izbach lekarskich:

- I. Postanowił umorzyć postępowanie w stosunku do lek. uznając, że przypisany mu czyn zakwalifikowany jako naruszenie art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty oraz art. 8 Kodeksu Etyki Lekarskiej, stanowi przewinienie mniejszej wagi.
- II. Postanowił umorzyć postępowanie w stosunku do lek. uznając, że przypisany mu czyn zakwalifikowany jako naruszenie art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty oraz art. 8 Kodeksu Etyki Lekarskiej, stanowi przewinienie mniejszej wagi.
- III. Postanowił umorzyć postępowanie w stosunku do lek. uznając, że przypisany mu czyn zakwalifikowany jako naruszenie art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty oraz art. 8, art. 53 ust. 3 Kodeksu Etyki Lekarskiej, stanowi przewinienie mniejszej wagi.
- IV. Kosztami postępowania postanowił obciążyć Skarb Państwa.

.....
Sygn. akt OSL-01/Wu/2022

UZASADNIENIE

W dniu 2014 r. do Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej Okręgowej Izby Lekarskiej w Gdańsku /zwanego dalej Rzecznikiem/ wpłynęła skarga od na działalność zawodową lekarzy Oddziału dot. zastrzeżeń dot. leczenia w okresie od 2014r.

dowód: skarga z załącznikami (k. 1-120 akt)

W dniu 2014 r. Rzecznik wydał postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego.

dowód: postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego (k. 269 akt)

W dniu 2015r. Rzecznik wydał postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego w sprawie. Od powyższego postanowienia w ustawowym przepisany terminie zażalenie wniosła Okręgowy Sąd Lekarski w Gdańsku postanowieniem z dnia 2016r. uchylił ww. postanowienie Rzecznika.

dowód: postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego (k. 311-313 akt),
zażalenie z 2015r. (k. 314-316),
postanowienie OSL 2016r. (k. 323-324)

W dniu 2016r. Rzecznik ponownie wydał postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego w sprawie. Od powyższego postanowienia w ustawowym przepisany terminie zażalenie wniosła Okręgowy Sąd Lekarski w Gdańsku postanowieniem z dnia 2017r. uchylił ww. postanowienie Rzecznika.

dowód: postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego (k. 372-375 akt),
zażalenie z 2016r. (k. 377-379),
postanowienie OSL z 2016r. (k. 323-324)

W dniu 2019r. Rzecznik ponownie wydał postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego w sprawie. Od powyższego postanowienia w ustawowym przepisany terminie zażalenie wniosła

Okręgowy Sąd Lekarski w Gdańsku postanowieniem z dnia 2019r. zawiesił postępowanie prowadzone na skutek ww. zażalenia do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego prowadzonego przed Sądem Rejonowym (sygn.. akt).

Okręgowy Sąd Lekarski w Gdańsku postanowieniem z dnia 2020r. podjął zawieszony postępowanie wobec prawomocnego z dniem 2020r. zakończenia postępowania karnego prowadzonego przed Sądem Rejonowym (sygn.. akt).

Ostatecznie Okręgowy Sąd Lekarski w Gdańsku postanowieniem z dnia 2021r. uchylił ww. postanowienie Rzecznika o umorzeniu postępowania wyjaśniającego.

dowód: *postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego (k. 550-551akt),
zażalenie z2019r. (k. 554-557), postanowienie OSL z2019r. (k. 656), postanowienie
OSL z2020r. (k. 658), postanowienie OSL z2021r. (k. 662-663)*

W dniu 2021 r. Rzecznik wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutu **lekarzowi** /zwanemu dalej *Obwinionym ad. 1* / o to, że w dniach 2014r. będąc lekarzem prowadzącym pacjenta na Oddziale nie dochował należytej staranności w opiece nad pacjentem poprzez zaniechanie wykonania badania OB., rozmazu krwi, badania ultrasonograficznego jamy brzusznej, codziennego bilansu płynów, a w dniach 2014r. badania oznaczenia poziomu CRP, co przyczyniło się do opóźnienia rozpoznania powikłania leczenia operacyjnego oraz wdrożenia odpowiedniego leczenia.

W ocenie Rzecznika stanowiło to przewinienie zawodowe (w rozumieniu art. 53 i art. 8 pkt. 1 i 2 ustawy o izbach lekarskich z dnia 2 grudnia 2009 r.) na skutek naruszenia art. 8 KEL i art. 4 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty z dnia 05.12.1996r.

dowód: *postanowienie o przedstawieniu zarzutów z2021 r. (k. 793-794 akt)*

W dniu 2021 r. Rzecznik wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutu **lekarzowi** /zwanemu dalej *Obwinionym ad. 2* / o to, że w dniach2014r. będąc koordynatorem Oddziału nie zapewnił należytego nadzoru nad procesem leczenia pacjenta oraz nie dochował należytej staranności w opiece nad pacjentem poprzez zaniechanie wykonania badania oznaczania poziomu OB., rozmazu krwi, badania ultrasonograficznego jamy brzusznej, codziennego bilansu płynów, a w dniu2014r. poziomu CRP, co przyczyniło się do opóźnienia rozpoznania powikłania leczenia operacyjnego oraz wdrożenia odpowiedniego leczenia.

W ocenie Rzecznika stanowiło to przewinienie zawodowe (w rozumieniu art. 53 i art. 8 pkt. 1 i 2 ustawy o izbach lekarskich z dnia 2 grudnia 2009 r.) na skutek naruszenia art. 8 KEL i art. 4 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty z dnia 05.12.1996r.

dowód: *postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia2021 r. (k. 797-799 akt)*

W dniu 2021 r. Rzecznik wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutu **lekarzowi** /zwanemu dalej *Obwinionym ad. 3* / o to, że w dniu2014r. będąc lekarzem dyżurnym Oddziału nie dochował należytej staranności w opiece nad

pacjentem poprzez zaniechanie wykonania badania rozmazu krwi, badania ultrasonograficznego jamy brzusznej i przeprowadzenia bilansu płynów, co przyczyniło się do opóźnienia rozpoznania powikłania leczenia operacyjnego oraz wdrożenia odpowiedniego leczenia.

W ocenie Rzecznika stanowiło to przewinienie zawodowe (w rozumieniu art. 53 i art. 8 pkt. 1 i 2 ustawy o izbach lekarskich z dnia 2 grudnia 2009 r.) na skutek naruszenia art. 8 KEL i art. 4 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty z dnia 05.12.1996r.

dowód: postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 2021 r. (k. 802-804 akt)

Sąd Okręgowy w (sygn. akt) prawomocnym wyrokiem z dnia 2020r. na skutek złożonych apelacji zmienił wyrok Sądu Rejonowego z dnia (sygn. akt) w ten sposób, że:

- **uznał winnym Obwinionego ad. 1 lek.** tego, że w dniach 2014r., będąc lekarzem prowadzącym pacjenta na Oddziale i mając z tego tytułu obowiązek opieki nad osobą narażoną na niebezpieczeństwo, nieumyślnie naraził wyżej wymienionego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia poprzez zastosowanie nieprawidłowego procesu diagnostyki powikłań leczenia operacyjnego poprzez zaniechanie wykonania badania OB, rozmazu krwi, badania ultrasonograficznego jamy brzusznej, codziennego bilansu płynów, a w dniach 2014r. badania oznaczenia poziomu CRP, pozwalających na potwierdzenie lub wykluczenie w diagnostyce różnicowej mechanicznej niedrożności jelit po przebyciu zabiegu operacyjnego radykalnego usunięcia pęcherza moczowego i utworzenia pęcherza jelitowego w dniu 2014r., wdrażając wobec pacjenta postępowanie jak przypadku pozabiegowej niedrożności czynnościowej jelit, co zniweczyło szanse na wcześniejsze i prawidłowe rozpoznanie powikłań leczenia operacyjnego, a w konsekwencji zmniejszyło szanse na uratowanie życia pokrzywdzonego.

Sąd zakwalifikował ww. czyn jako przestępstwo z art. 160 § 2 i 3 k.k. i wymierzył karę ;

- **uznał winnym Obwinionego ad. 2** tego, że w dniach 2014r., pełniąc funkcję lekarza i koordynatora na Oddziale oraz będąc odpowiedzialnym za leczenie merytoryczne na tym Oddziale i mając jako lekarz obowiązek opieki nad narażonym na niebezpieczeństwo , który 2014r. przeszedł zabieg operacyjny usunięcia pęcherza moczowego i utworzenia pęcherza

jelitowego, nieумыślnie naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia poprzez nieprawidłowy proces diagnostyki leczenia pooperacyjnego, tj. zaniechanie wykonania badania oznaczenia poziomu OB, rozmazu krwi, badania ultrasonograficznego jamy brzusznej i codziennego bilansu płynów, a w dniu 2014r. poziomu CRP, pozwalających na potwierdzenie lub wykluczenie w diagnostyce różnicowej mechanicznej niedrożności jelit, wdrażając wobec tego pacjenta postępowanie medyczne jak w przypadku pozabiegowej niedrożności czynnościowej jelit, co zniweczyło szanse na wcześniejsze i prawidłowe rozpoznanie powikłań leczenia operacyjnego, a w konsekwencji zmniejszyło szanse na uratowanie życia pokrzywdzonego.

Sąd zakwalifikował ww. czyn jako przestępstwo z art. 160 § 2 i 3 k.k. i wymierzył karę

- **uznał winnym Obwinionego ad. 3 lek.** tego, że z 2014r., jako lekarz pełniący dyżur na Oddziale, mając obowiązek opieki nad narażonym na niebezpieczeństwo, który 2014r. przeszedł zabieg operacyjny usunięcia pęcherza moczowego i utworzenia pęcherza jelitowego, nieумыślnie naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia poprzez zaniechanie wykonania badania rozmazu krwi, badania ultrasonograficznego jamy brzusznej i przeprowadzenia bilansu płynów, pozwalających na potwierdzenie lub wykluczenie u pokrzywdzonego mechanicznej niedrożności jelit, co zniweczyło szanse na wcześniejsze i prawidłowe rozpoznanie powikłań leczenia operacyjnego, a w konsekwencji zmniejszyło szanse na uratowanie życia pokrzywdzonego.

Sąd zakwalifikował ww. czyn jako przestępstwo z art. 160 § 2 i 3 k.k. i warunkowo umorzył postępowanie karne

dowód: wyrok Sądu Okręgowego (.....)
z 2020r. (k. 843-845 akt)

Rzecznik sporządził w dniu 2021 r. a następnie przekazał do Okręgowego Sądu Lekarskiego w Gdańsku wnioski o ukaranie Obwinionych:

dowód: wniosek o ukaranie lek. z dnia 2021 r. (k. 857-859 akt),
wniosek o ukaranie lek. z dnia 2021 r. (k. 860-862 akt)
wniosek o ukaranie lek. z dnia 2021 r. (k. 854-856 akt)

Żaden z Obwinionych lekarzy nie figurował w Rejestrze Ukaranych Lekarzy i Lekarzy Dentystów RP, prowadzonym przez Naczelną Izbę Lekarską.

dowód: *informacja o niekaralności* z dnia2022 r. (k. 885 akt),
informacja o niekaralności z dnia2022 r. (k. 884 akt)
informacja o niekaralności z dnia2022 r. (k. 886 akt)

W dniu 2022 r. Okręgowy Sąd Lekarski w Gdańsku na rozprawie rozpoznał sprawę przeciwko ww. Obwinionym lekarzom.

Orzeczeniem z dnia 2022 r. Okręgowy Sąd Lekarski w Gdańsku na mocy 82 ust. 2 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich umorzył postępowanie w stosunku do uznając, że przypisany każdemu z obwinionych czyn stanowi przewinienie mniejszej wagi.

dowód: *protokół rozprawy z dnia* 2022 r., *orzeczenie z* 2022r.

Na podstawie zebranego w sprawie i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego Okręgowy Sąd Lekarski zważył, co następuje:

Po wnikliwym rozpatrzeniu całości materiału zebranego w sprawie Sąd uznał, że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego należało umorzyć postępowanie na podstawie art. 82 ust. 2 ustawy o izbach lekarskich, gdyż czyny Obwinionych stanowią przewinienie mniejszej wagi, a interes Pokrzywdzonego nie sprzeciwia się umorzeniu postępowania.

W przedmiotowej sprawie zgromadzony został szeroki materiał dowodowy, który składał się zarówno ze źródeł osobowych jak i dokumentów, w tym opinii biegłych. Wobec Obwinionych zapadł prawomocny wyrok skazujący w postępowaniu karnym (.....).

Ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, fakt wydania w postępowaniu karnym prawomocnych wyroków skazujących wobec Obwinionych, nie dają podstaw do uniewinnienia Obwinionych w niniejszym postępowaniu.

W ocenie Sądu nie wykorzystano w stopniu wystarczającym dostępnych metod diagnostycznych celem różnicowania pomiędzy niedrożnością mechaniczną a porażenną tj - TK jamy brzusznej, RTG pasażu przewodu pokarmowego. Brak karty bilansu płynów, w ocenie Sądu, utrudniał prawidłowe prowadzenie pacjenta po ciężkich zabiegach

operacyjnych. Dokonane ustalenie, że ilość wydalanego moczu, ilość przyjętych płynów dożylnie, ilość wydzieliny z sondy żołądkowej, były zapisywane w różnych miejscach dokumentacji medycznej, skutkuje zakwestionowaniem możliwości ich odpowiedniego zbilansowania, zwłaszcza jeżeli na oddziale było kilkanaście osób po zabiegach operacyjnych.

W ocenie Sądu wykazano także, że w przedmiotowej sprawie dokumentacja medyczna nie była prowadzona w sposób nie budzący zastrzeżeń – brak było wpisów dotyczących wykonywania badań USG jamy brzusznej przez lekarzy urologów, które według zeznań świadków były wykonywane. W dokumentacji medycznej widnieje także tylko jedna konsultacja chirurgiczna, podczas gdy z zeznań świadków wynika iż były dwie konsultacje. Nie można także pominąć rozbieżności pomiędzy oceną stanu pacjenta przez personel pielęgniarski oraz personel lekarski. Sąd podzielił natomiast argument podnoszony przez - obrońcę obwinionego , że wykonanie badania OB czy też jego zaniechanie nie miało wpływu na ocenę stanu chorego ze względu na to, że badanie to nie mówi o ostrym stanie zapalnym, a o przewlekłym stanie zapalnym i w zdecydowanej większości ośrodków zabiegowych nie jest wykonywane od wielu lat.

Ustalone przez Sąd nieprawidłowości, szczególnie w dokumentacji medycznej, niewątpliwie nie powinny mieć miejsca, jednakże rolą tut. Sądu jest ocena postępowania lekarza przez pryzmat zasad etyki lekarskiej oraz przepisów związanych z wykonywaniem zawodu lekarza. Sąd, podobnie jak w treści opinii uzupełniającej z dnia r. uznał za zasadne uwzględnienie, że realia, charakter i warunki pracy na oddziałach zabiegowych nie zawsze umożliwiają natychmiastowe sporządzanie i uzupełnianie dokumentacji medycznej. Nie czyniąc z tego usprawiedliwienia, Sąd jedynie wskazuje na powyższą okoliczność jako element oceny całokształtu niniejszej sprawy. W konsekwencji Sąd uznał, że stwierdzone nieprawidłowości w prowadzeniu dokumentacji medycznej czy diagnostyce były przewinieniami mniejszej wagi i nie wpłynęły w sposób znaczący na podejmowanie decyzji leczniczych. Uznaje też fakt, że ocena „post factum” jest dużo prostsza od oceny bieżącej, a ta z kolei nie zawsze jest w stanie przewidzieć skutki odległe. Podejmowanie decyzji o reoperacji jest jedną z trudniejszych decyzji terapeutycznych, co także Sąd uwzględnia.

Jednakże z uwagi na fakt wydania orzeczeń karnych w stosunku do obwinionych koniecznym było, aby tut. Sąd dokonał oceny także przez pryzmat celowości orzekania kary w postępowaniu z zakresu odpowiedzialności zawodowej .

Należy mieć na uwadze, w ślad za utrwalonymi poglądami doktryny w tym zakresie, że odpowiedzialność zawodową często uznaje się za quasi-karną, mimo iż odpowiedzialność

zawodowa lekarzy nie jest tożsama z odpowiedzialnością karną. Celem postępowania karnego, toczącego się przeciwko oskarżonemu lekarzowi, jest wykrycie przestępstwa, ustalenie jego sprawcy i pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej. Celem zaś postępowania prowadzonego przed sądem w Izbie Lekarskiej jest ustalenie czy obwiniony lekarz naruszył Kodeks Etyki Lekarskiej i inne zasady, jakimi powinien kierować się lekarz w swoim postępowaniu. Naruszenie reguł postępowania prowadzi może do poniesienia przez lekarza odpowiedzialności karnej, cywilnej lub zawodowej. Trzeba jednak mieć na względzie, że każde z toczących się postępowań, mimo swojej proceduralnej, a często także materialnej odrębności, dotyczy tej samej osoby i tego samego zdarzenia. Ten sam lekarz staje się bowiem oskarżonym, pozwanym, obwinionym w związku z jednym i tym samym zdarzeniem. W konsekwencji zaś, może stać się skazanym w postępowaniu karnym, dyscyplinarnym oraz stroną przegraną w procesie cywilnym, a co za tym idzie ponieść karę, środek karny, karę dyscyplinarną czy sankcję cywilną. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd orzekający uznał za konieczne dokonanie oceny czy konsekwencje karnoprawne wynikające z powołanych, prawomocnych wyroków karnych, odnoszone do charakteru stwierdzonych na gruncie postępowania dyscyplinarnego nieprawidłowości, spełniły wobec obwinionych cele kary, które miałyby osiągnąć ewentualnie orzeczona kara w postępowaniu dyscyplinarnym. Zgodnie z dyspozycją art. 82 ust. 2 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich *„Sąd lekarski może umorzyć postępowanie w przypadku przewinienia mniejszej wagi albo jeżeli orzeczenie wobec obwinionego kary byłoby oczywiście niecelowe ze względu na rodzaj i wysokość kary prawomocnie orzeczonej za ten sam czyn w innym postępowaniu przewidzianym przez ustawy, a interes pokrzywdzonego temu się nie sprzeciwia.”*

Wskazać trzeba, że wypadek mniejszej wagi to uprzywilejowana postać czynu, który spełnia znamiona przewinienia zawodowego. Od „zwykłego” przewinienia czyn mniejszej wagi odróżnia przewagą łagodzących elementów przedmiotowo-podmiotowych, zaś szczególnego rozważenia wymagają przede wszystkim - stopień zawinienia oraz motywacja i cel działania sprawcy. Spośród znamion strony przedmiotowej czynu istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo; zachowanie się i sposób działania sprawcy; użyte przezeń środki; charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu, a także odczucie szkody przez pokrzywdzonego; czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu. Z kolei z elementów podmiotowych rozważenia wymagają przede wszystkim - stopień zawinienia oraz motywacja i cel działania sprawcy (*vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1996 r., V KKN 79/96*).

Przyjęcie wypadku mniejszej wagi stanowi typ uprzywilejowany przewinienia zawodowego, następuje pomimo przypisania winy oraz pewnego (*większego niż nikomy*) stopnia społecznej (*korporacyjnej*) szkodliwości czynu, zaś umorzenie postępowania jest podyktowane względami polityczno-kryminalnymi z uwagi na łagodzące elementy przedmiotowo-podmiotowe (*vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2016r., SDI 64/16*). Za przewinienia dyscyplinarne mniejszej wagi można rozumieć sytuacje, w których występuje przewaga elementów łagodzących o charakterze przedmiotowo-podmiotowym, w szczególności niewielka szkodliwość zachowania dla wykonywanej służby oraz niewielki stopień zawinienia (*vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2019 r., II DSS 16/18*).

W ocenie Sądu orzekającego każdy z obwinionych..... poniósł daleko idące konsekwencje prawne zdarzenia objętego niniejszą sprawą, a wynikające z powołanych w sprawie wyroków sądów karnych. Należy jednak zauważyć, że konsekwencje te sięgały dalej niż prawomocne orzeczenia. Przez obwinieni żyli, pracowali i funkcjonowali w społeczności zawodowej i prywatnej, jako osoby przeciwko którym toczy się postępowanie w związku z przedmiotowym zdarzeniem. Niewątpliwie stres z tym związany, poddanie pod ocenę i wątpliwość wypracowywanych przez lata umiejętności zawodowych były dodatkową karą jaką ponieśli. Zasada *ne bis in idem*, rozumiana szeroko znajduje swój wyraz w treści art. 82 ust. 2 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich stanowiącego podstawę wyroku. W ocenie Sądu orzekającego wyrok karny w pełni zadośćuczynił stronie pokrzywdzonej oraz spełnił zarówno prewencyjne jak i represyjne cele kary, które miałyby osiągnąć ewentualna kara dyscyplinarna.

Odnosnie kosztów postępowania, na podstawie art. 89 ust. 4 ustawy z dnia 02 grudnia 2009r. o izbach lekarskich, Sąd w pkt. IV postanowił, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.